

BIKETRIAL REVUE

MAGAZÍN ZE SVĚTA BIKETRIALU A CYKLOTRIALU | ČÍSLO 35 | ČERVENEC-SRPEN 2016

Marek Pochtiol,
Trial Challenge
Vöcklabruck

BIU – KAM JDEME?

Z květnového mistrovství Evropy na Sardinii se čeští závodníci vrátili s rozporuplnými pocity. Měli za sebou náročný závod na nádherných přírodních tratích, přivezli množství cenných medailí – přitom se ale pohled na výsledkovou listinu jen málo lišil od českého seriálu. Naši závodníci tvořili více než polovinu startovního pole a domácí dojem umocňovaly i známé tváře rozhodčích na sekcích. Je příčinou nízké účasti z ostatních zemí nevhodně zvolený termín (polovina června) v kombinaci s komplikovanější dostupností lokality (nutnost rezervace trajektu)? Nebo je skutečně potřeba hledat příčiny v konkurenčním přístupu biketriálové (BIU) a trialové (UCI) federace, jak naznačuje ve svém zamyšlení na webových stránkách BIU její viceprezident Libor Musil? (V českém překladu jeho článek najdete na www.amkhamry.cz)

Evropská biketriálová unie

Zatímco světový šampionát BIU letos slaví pětadvacáté výročí, ME má historii o poznání kratší. Jeho počátky jsou spojené se založením Evropské biketriálové unie (EBU) v roce 2004. Založení samostatné evropské asociace odráželo tehdejší rozložení jezdců ve světě. Prim hrály země starého kontinentu, jejichž prakticky jedinou protiváhou bylo Japonsko. Ostatní země se, možná trochu překvapivě, držely stranou – alespoň to tak vypadá podle účasti na mistrovstvích světa. Americký kontinent zastupuje jeden jezdec z USA, prakticky totéž platí pro Austrálii. Postoj Asie (s výjimkou Japonska) je nečitelný. Na jedné straně tu byla soutěž MS v Singapuru (2006) a později i samostatné MS v Číně (2009), na druhé straně jezdců z lidnaté Číny spočítáte na jedné ruce. Řízení BIU bylo přitom soustředěno do rukou jejího prezidenta Hiroshi Hirana v Japonsku, mimo většinu jezdců. Vznik EBU byl proto poměrně logickým krokem. Jejím cílem byla organizace

Úvodník

Před pár lety bývaly prázdniny biketriálově „klidným“ obdobím. Pravidelné tréninky ve většině klubů na dva měsíce utichly s posledním zvoněním školního zvonku, pár jezdců se dostalo do reprezentace a vyrazilo víceméně v tichosti na mistrovství světa. Mnohé se změnilo: prázdninami se nám dnes navíc proplétají termíny Světového poháru UCI, přibýly kempy, řada jezdců začala jezdit na volné závody v blízkém zahraničí. Letní kalendář tak dává možnost strávit s trialem prakticky každý víkend. Tomuto tempu tištěné médium nemůže stačit, proto se většinou událostí věnujeme online na webových stránkách www.biketrial-olomouc.cz, kde přibývají nové příspěvky téměř každý druhý den. Toto číslo Biketriálové Revue je pojato jako prázdninové dvojčíslo a téměř celé je zaplnil rozsáhlý článek reagující na diskuzi kolem BIU, které se rozběhly po ME na Sardinii. K 25. výročí WBC přinášíme přehled všech dosavadních ročníků – pro pamětníky ☺

CO JEŠTĚ O PRÁZDNINÁCH MŮŽETE STIHNOUT?

- 8.-13. 8. BIU MS Blansko – viz str. 4
- 13.-14. 8. UCI MČR Říčany
- 20. 8. Volný závod Lučenec (Slovensko) – viz str. 4
- 20.-21. 8. UCI SP Albertville (Francie)
- 24.-25. 8. Trial kemp Hamry nad Sázavou – viz str. 3
- 29. 8. – 3. 9. UCI MS Vermiglio (Itálie)
- 3. 9. BIU EP + MČR Retz (Rakousko)

biketrialu v rámci Evropy: pořádání kontinentálního mistrovství, Evropského poháru, rozvoj a propagace tohoto sportu. Pro úplnost dodejme, že obdobnou roli jako EBU měla mít na východní polokouli Asijská biketriálová asociace (BAU), o jejímž působení a aktivitách ale bohužel nemáme žádné informace.

U zrodu EBU stály – nikoliv překvapivě – Česká a Slovenská republika. Právě Československo totiž bylo i jedním z hlavních hybatelů při vzniku BIU v letech 1991/1992. Hned od počátku se EBU pustila do práce. Jedním z prvních kroků byl vznik webových stránek. Dnes možná vypadá úsměvně se o takto samozřejmé věci zmiňovat, ale do té doby bylo možné oficiální informace najít pouze na japonsky psaných stránkách BJU (Biketrial Japan Union) a protože Google Translator v té době neexistoval, tak si člověk neznalý japonského písma katakana příliš nepočítal. Samostatné anglicky psané stránky BIU vznikly až mnohem později, v srpnu 2012. Na nových stránkách EBU byla veřejně k dispozici e-mailová komunikace mezi Hiranem a národními delegáty. Jezdci měli najednou možnost „být přítom“. I když je možné, že v jiných zemích se informace z BIU k jezdcům předtím dostávaly přes národní delegáty, v České republice tomu tak nebylo a není dodnes.

Dalším projektem, který EBU zrealizovala, byl systém evropských soutěží: mistrovství Evropy (ME) a Evropský pohár (EP). Pro tyto účely byla Evropa myšlenkově rozdělena na pět regionů – sever, jih, východ, západ a střed. Záměrem bylo pořádat ročně 4 soutěže EP, každou v jednom z regionů. Zbývající, pátý, měl hostit ME. Tato myšlenka souvisí s pojetím biketriálu jako rodinného sportu, kde kromě vlastních sportovních výkonů jde i o cestování, poznávání nových míst a navazování nových přátelství.

» (pokračování na straně 2)

BIU – KAM JDEME? (pokračování ze strany 1)

Po roce 2012 došlo k výrazným změnám ve vedení BIU. Ze šuplíku byly vytaženy a od prachu očištěny stanovy federace, na valné hromadě zvoleno prezidium a tento kolektivní orgán se ujal dalšího řízení biketriálu. Federace se začala otevírat veřejnosti (znovu je potřeba zmínit vznik webových stránek, dostupnost zápisů z valných hromad a další kroky). Současně ale bohužel zvolna usychá poslední neevropská větev biketriálu, čímž je myšlen slábnoucí význam Japonska, a biketriál se tak postupně stává namísto světového jen evropským sportem. Zájmy BIU a EBU prakticky splývají a v roce 2014 došlo k formálnímu sloučení obou organizací. Další aktivity EBU tak přebírá BIU.

Evropské poháry

EP měl cíl nabídnout i výkonnostně slabším jezdcům, kteří se nenominují do národních reprezentací, možnost vyzkoušet otevřenou mezinárodní soutěž a zažít atmosféru velkého závodu. Zároveň byl seriál líhni nových pořadatelů. Nižší požadavky na organizaci, nižší poplatky, prestiž mezinárodního podniku, na kterou slyší sponzoři – to vše bylo lákadlem pro organizátory. Zároveň byl většinou EP spojován s místním závodem, takže pořadatel měl jistotu „vrabce v hrsti“ v účasti domácích jezdců.

Prvotní nadšení z EP se ale začalo vytrácet. Cestování, i když jen v rámci Evropy, není nejlevnější záležitostí. Úroveň závodů v jednotlivých zemích značně kolísá – Česká republika je v tomto velmi vysoko – a ne vždy tak soutěž naplnila očekávání závodníků. Postavit soutěž atraktivní zároveň pro top jezdce i pro „nereprezentanty“ je problém, s nímž se setkáváme i v domácím měřítku. Připočteme-li k tomu zaplněnost národních kalendářů, nelze se divit, že se EP pomalu začal dostávat na vedlejší kolej. Počet jezdců, kteří absolvovali více než jeden (ten domácí) závod v seriálu rychle klesal. Vloni v Itálii se do Rosignana sjelo 31 jezdců včetně domácích, letos na EP v Anglii startovalo 40 jezdců, z toho ale pouhých devět zahraničních.

Mistrovství Evropy

Prestiž evropského šampionátu byla samozřejmě od počátku mnohem vyšší. Účast na ME je podmíněna úspěšnou nominací, měli by tedy přijet vybraní nejlepší jezdci a podle toho mohou být připraveny tratě. Navíc se jedná o jednorázovou soutěž. Zatímco u mistrovství světa, které bylo organizováno jako seriál (i když od roku 2015 již za trochu jiných podmínek, viz strana 4) často o mistrovském titulu rozhodla neúčast soupeře v některém kole, u ME to bylo jasně dané: jeden závod, jeden vítěz. To je velice důležité.

Historicky první ME se konalo ve finském Hanku v roce 2004. Udělení pořadatelství neprověřenému organizátoru nebylo úplně šťastnou volbou a tak premiérová soutěž probíhala dle svědectví účastníků dosti živelně. V dalších letech se už podobným situacím podařilo vyhnout až na rok 2010, kdy vážnou komunikaci s pořadatelem vzbudila u vedení EBU tak silné obavy ze zdárného průběhu, že raději v daném roce ME zcela zrušila.

V ostatních ročnicích na jezdce čekaly výborně organizované soutěže a na mnohé z nich dodnes vzpomínají: Terchová 2007 (Slovensko), Björkvik 2011 (Švédsko), L'Escala 2009 (Francie), Znojmo 2014 (Česká republika) a další.

Generace otců zakladatelů

Přesto již několik let je vidět klesající zájem jak ze strany jezdců, tak ze strany pořadatelů. Proč tomu tak je? Viceprezident BIU Libor Musil ve svém článku na webových stránkách federace jako jednu z možných příčin poklesu zájmu uvádí ztrátu prestiže federace. BIU se zrodila v roce 1992 z nespokojenosti – z nesouhlasu s tím, že UCI, pod kterou do té doby biketriál patřil, jej vnímá jako okrajový sport a podle toho mu věnuje jen okrajovou pozornost i finance. Lidé, kteří zažili toto zlomové období vzniku, proto jistě mají či měli k BIU velmi osobní vztah. Byli ochotní přehlížet chyby, kterým se nikdo na začátku nevyhne. Nevadila jim „neviditelnost“ federace, protože oni přece věděli, proč a jak vznikla.

Nechyběly jim informace, protože to přeci vždy „nějak fungovalo“ a pravděpodobně skutečně lépe, než předtím.

Jenže BIU letos funguje dvacátou pátou sezónou. To je celá jedna lidská generace. Lidé pamatující vznik biketriálu odcházejí (někteří bohužel doslova a navěky) a přicházejí noví. Ti ale nemají k BIU výše popsanou citovou vazbu a očekávají fungující sportovní organizaci. Svůj vztah k BIU si vytvoří na základě toho, jak funguje dnes. Řada věcí je skutečně lepší než před pár lety: informace na webových stránkách jsou poměrně aktuální, výsledky probíhajících soutěží jsou dostupné naživo on-line a výborným krokem jsou individuálně zpracovaná výrazná loga ke každé z mezinárodních soutěží – vypadá to jako detail, ale umožňuje to pořadatelům využít tento vizuální prvek k propagaci. Přesto jezdců ubývá. Je proto otázka, jestli tyto pozitivní kroky nepřišly pět minut po dvanácté.

Rodinný sport

BIU prezentuje biketriál jako rodinný sport: jezdci, kteří začínají v útlém věku, se neobejdou bez podpory rodičů. Nejde jen o pořízení vybavení a dopravu, ale i o doprovod na tréninku či během závodu. Kromě upevnění vztahu mezi rodičem a dítětem tak postupně vznikají i vztahy a přátelství s ostatními jezdci, rodiči, rodinami. Sarkastický dovětek: a zanikají přátelství a vztahy původní, protože na staré kamarády najednou není čas.

Vzniká tak situace, kdy někteří jezdci nejezdí na závody proto, aby vyhráli, ale proto, aby se setkali s přáteli. Sportovní výkon pro ně není prvořadý. Pokud je ale někdo soutěživějšího založení, nemusí mu tato atmosféra vyhovovat a dá přednost ryze sportovnímu podniku.

Sportovci a velká jména

Ať se nám to líbí nebo ne, z davu sportovců si diváci a média vždycky vytáhnou nějakou hvězdu, jedno jméno, ke kterému se upínají. Ostatní sportovci pak soupeří nejen o čas, body, medaili, ale i o tuto přízeň diváků. Hvězdy prostě táhnou. A nemusí k tomu zrovna vyhrávat. Takže v médiích můžete najít rozhovor s poraženým charismatickým jezdcelem o tom, proč vypadl už v semifinále, zatímco s vítězem nikdo interview neudělá.

Biketriál vždycky uměl zvůčných jmen nabídnout dostatek. Ot Pi s Josefem Dresslerem, César Cañas, Kazuki Terai, Dani Comas, Benito Ros nebo Gemma Abant. A mnozí další. Na závodech jste snadno poznali, na které sekci právě jedou podle davu jejich fanoušků, kteří je provázeli od jednoho úseku ke druhému. V posledních letech nám ale z biketriálu příliš mnoho těchto velkých jmen odešlo, aniž by je kdo nahradil.

Sport v utajení

Právě tyto hvězdy jsou také tím nejlepším marketingovým nástrojem. Úspěšný závodník dokáže vytáhnout nahoru celý sport – dokonalým příkladem je olympijská medaile Aleše Valenty v akrobatickém lyžování. Kluk, kterého do té doby nikdo mimo jeho sport neznal, závodící ve sportu, který znalo jen pár zasvěcených – a najednou byl na plakátech, v televizi či v novinách jak Valenta, tak akrobatické lyžování. (Pravda, dnes už tento sport opět nikdo kromě pár zasvěcených nezná.)

Možné to je i v biketriálu. Pro příklad nemusíme chodit daleko – Josef Dressler vybudoval ze svého jména úspěšnou obchodní značku a přesto, že se dnes věnuje více horským kolům, tak se vždy (právem) prezentuje jako bývalý úspěšný biketrialista. Podobně dokázali ve svůj prospěch svou sportovní minulost vytěžit i další jezdci – Cañas, Pi...

Využití popularity jezdců by ale měla i sama federace. Nabízet jména a příběhy novinářům, prezentovat úspěchy jezdců. To se však nedá dělat globálně na mezinárodní úrovni, českého čtenáře nebude zajímat španělský závodník a naopak. Je to úkol pro národní federace. Vydat tiskovou zprávu k zahájení domácí sezony, informovat o výsledcích reprezentace, propagovat doma pořádané mistrovství světa – právě český biketriál by mohl takovýchto zpráv nabídnout hodně. Mohl by, ale nenabízí. Český biketriál je tak sport v utajení – je to ale jinde lepší?

BIU poslední roky usilovně pracuje na „novém designu obalu“ a docela se jí to daří. Jak kvalitní bude ale obsah tohoto hezkého balíčku, záleží především na národních federacích. Právě ony musí dokázat biketriální „prodat“ novým zájemcům. Třeba tím, že využijí marketingový potenciál velkých jezdců a velkých závodů.

Tlak ze strany UCI

Skutečně vyvíjí UCI tlak na jezdce, aby nejezdili na BIU závody, jak se dočteme v článku „Kam jdeme“ na stránkách BIU? Tahle otázka není nová a vedlo se kolem ní již řada diskuzí. Jako jeden z „důkazů“ bývalo uváděno křížení termínů závodů, ale protože UCI obvykle publikuje termíny závodů v listopadu a BIU zveřejňuje finální kalendář koncem ledna, tak je tato argumentace trochu nejasná.

Druhým ostře diskutovaným tématem je §3 UCI pravidel nazvaný „Zakázané závody“, kde je v bodu 1.2.019 napsáno: „Žádný držitel licence se nesmí účastnit události, která není zapsána v národním, kontinentálním nebo světovém kalendáři, nebo která není uznána národní či kontinentální federací nebo UCI“. Někteří toto příliš všeobecně formulované pravidlo interpretují tak, že jezdec, který má licenci UCI, se nesmí účastnit soutěží pořádaných BIU. Netýká se to samozřejmě jen trialistů, stejně se ptají i silničáři, MTB, dráhaři a další. Sama UCI k tomu uvedla: „Cílem tohoto pravidla je ochránit dřinu a úsilí, které věnují pořadatelé přípravě podniků (události) na národní úrovni.“ Podporuje tím sportovní organizace a dodržování pravidel. Snaží se předejít situaci, kdy týmy lidí složitě ladí termíny a kalendáře soutěží a pak jim špičkové závodníky vyfoukne bohatý šejk, který náhle a neohlášeně uspořádá doma na zahradě závod na oslavu svých narozenin o pohádkové price-money. Jaký je tedy závěr, smí se jezdec s UCI licenci účastnit BIU závodů, nebo nesmí? UCI toto neřeší a nechává to v kompetenci národní federace. Téma však přesahuje rozsah tohoto článku a vrátíme se k němu někdy jindy.

Tlak ze strany UCI tu však skutečně je, byť v jiné formě. Je to tlak konkurence. UCI si uvědomila potenciál trialových soutěží: ty jsou atraktivní pro diváky, protože sportovce mohou sledovat po celý závod a ne že kolem nich prosvítí na silničce v zatáčce a jsou pryč. Přitom jsou organizačně nenáročné – ano, skutečně to tak je, v porovnání s jinými disciplínami. Lze je uspořádat na náměstí, což přitáhne sponzory i podporu z města. Při tom všem je rozpočet na trialovou soutěž v poměrech UCI podniků velmi nízký a to včetně velmi slušných price-money pro vítěze. Pro někoho jsou světové poháry příliš velký cirkus, při pohledu na počty účastníků se ale zdá, že většinu jezdců právě toto pojetí vyhovuje.

Spojenci či nepřátelé?

V minulém čísle Revue jsme psali o tom, jak úspěšně fungují v Itálii vztahy mezi UISP (zastupuje BIU) a FCI (zastupuje UCI) – od letošního roku dokonce vzájemně uznávají své licence. Podobná spolupráce funguje v Anglii, na Slovensku je spojení obou světů ještě o něco užší – tamní Slovenská cyklotrialová unie zastupuje současně jak BIU, tak UCI.

Samotná BIU od roku 2014 proklamuje otevřenost „všem jezdcům“ a kterýkoliv sportovní svaz se může stát „přidruženým členem BIU“. Federace pak bude akceptovat licence tohoto svazu na svých závodech. Před prázdninami se setkali zástupci BIU a UCI na společné schůzce, kde mimo jiné pozvali lidi z UCI, ať se přijedou podívat na závody MS v Blansku. Nic z uvedených skutečností nevyvolává pocit „války a snahy zničit BIU“, jak jsme si najednou mohli přečíst v článku zmiňovaném v úvodu tohoto textu. Pokud ovšem nemá vedení BIU k dispozici ještě jiné, zákulisní informace – například výše zmíněná spolupráce v Itálii pryč na papíru vypadá hezky, ale skutečnost je dosti odlišná.

Sardinie 2016

Konečně se dostávám k letošnímu ME na Sardinii. Smutným překvapením byla absence španělských a katalánských jezdců, přesto, že se na ostrov dá dostat z Barcelony přímým trajektem. Ještě překvapivější ale byla slabá účast italských závodníků – pouzí čtyři jezdci, z toho jeden

junior a tři senioři. Kde byla ostatní italská mládež? Kde je italská elita? Nezaspala náhodou italská národní federace UISP? Celkem se ME zúčastnilo 45 jezdců – to by samo o sobě nevdalo, kdyby z nich byl tučet v elitní kategorii. Jenže to bylo právě naopak. Elitní kategorie byly obsazeny dvěma (elite 20“), jedním (elite 26“) a jednou (elite women) závodnicí. To je nejhorší signál, který ME vyslalo: **pohár z BIU mistrovství Evropy nikdo nechce**. Všichni viděli na průběžně aktualizované startovce, kolik je v které kategorii jezdců, a přesto se nikdo další nepřihlásil.

O další ponížení jezdců, kteří přijeli, se bohužel postarala samotná BIU. Před soutěží byla zmíněna možnost spojit obě mužské elitní kategorie do jedné. Přesto byly nakonec ponechány všechny tři elitní kategorie samostatné, obsazené dohromady čtyřmi jezdci. Výsledek? Fotografie prázdných stupňů vítězů je naprosto nepoužitelná a nepublikovatelná, nemůže se s ní pochlubit ani jezdec, ani vedoucí reprezentace, ani samotná BIU. Toto rozhodnutí bylo prostě za pět trestných bodů.

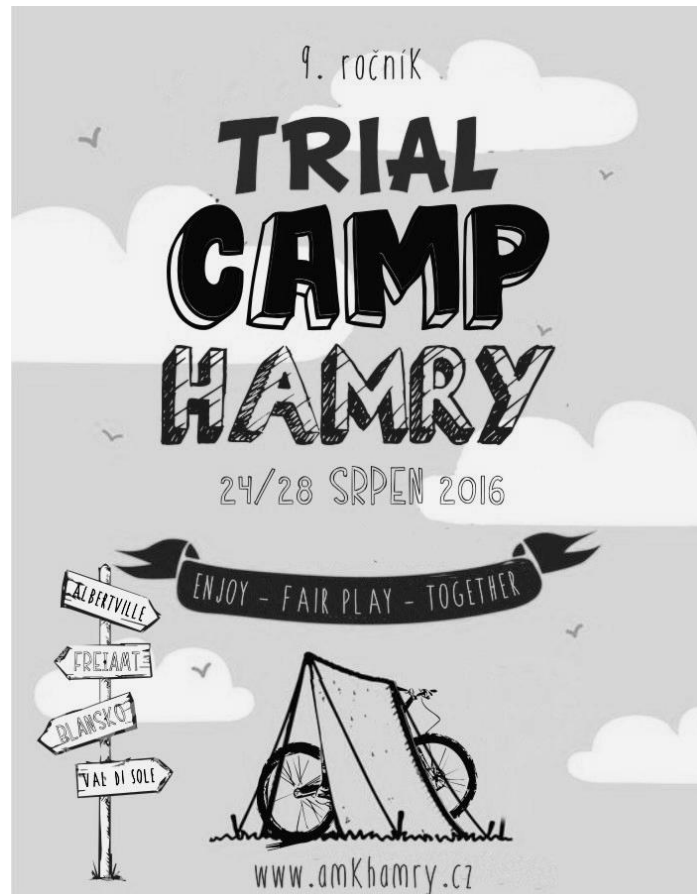
Kudy dál?

Na valné hromadě BIU na konci roku 2014 zazněla (jen zprostředkovaně e-mailem, osobně přítomen nebyl) slova prezidenta federace Hiroshi Hirana: „Měli bychom zachovat 3 důležité věci, aby náš sport zůstal na správné cestě: 1. udržovat historii 2. šířit náš sport mezi ostatní 3. udržet jej jasný a přehledný. Pokud máte pochybnosti o změnách pravidel, je tu snadná odpověď. Mnoho lidí navrhuje změny, ale myslí přitom jen na sebe. Jestli jsou změny správné, se pozná snadno. Dobré změny – získáme více jezdců, špatné změny – jezdce ztratíme. Je to velmi jednoduché. Proto by při každé změně mělo být stanoveno, kdo je za ni zodpovědný a kdo za pár let zhodnotí, jestli byla k lepšímu nebo k horšímu.“ Z tohoto pohledu se bohužel zdá, že změny posledních let jsou špatné. Možná ale opravdu přišly příliš pozdě.

RJ

Post scriptum

Pohled na startovní listinu nadcházejícího mistrovství světa v Blansku je již o něco veselejší. Je na ní přihlášeno 128 závodníků ze 12 zemí. Ty mimoevropské spočítáte na prstech jedné ruky. Kde ovšem byli ti ostatní, když se soutěžilo o evropské tituly, to ví jen oni sami. «

MISTROVSTVÍ SVĚTA BIU

World Biketrial Championship (WBC) letos slaví 25. výročí. Šampionát za tu dobu navštívil řadu míst, mnohá z nich opakovaně. Vyniká mezi nimi japonské Itadori, které WBC hostilo celkem šestnáctkrát. Jen jedinkrát zde musela být soutěž zrušena, protože oblast postihlo zemětřesení a místní lidé měli zcela jiné starosti. Letos Japonsko na mistrovství světa v Blansku zastupuje jediný jezdec – prezident BIU Hiroshi Hirano, který ve svých šedesáti letech nastoupí do soutěže v kategorii major. «

WBC	Rok	Počet závodů	Místa soutěží	Mistr světa elite (20")	Mistr světa master (26")	Mistryně světa femine (elite femine)
1	1992	4	Itadori (JAP) / Alcaniz (ESP) / Heidelberg (GER) / Tábor (CZE)	Pi (CAT)	Pi (CAT)	Kurandová (CZE)
2	1993	4	Berga (ESP) / Andorra la Vela (AND) / Strzysow (POL) / Itadori (JAP)	Pi (CAT)	Pi (CAT)	Daníková (SVK)
3	1994	4	Spa (BEL) / Březová (CZE) / Castellvi de Rosanes (ESP) / Itadori (JAP)	Kraus (CZE)	Pi (CAT)	Daníková (SVK)
4	1995	4	Castellvi de Rosanes (ESP) / Aigues Vives (FRA) / Záriečie (SVK) / Itadori (JAP)	Cañas (CAT)	Pi (CAT)	Daníková (SVK)
5	1996	4	Castellvi de Rosanes (ESP) / Castelseras (ESP) / Blansko (CZE) / Itadori (JAP)	Cañas (CAT)	Šimůnek (CZE)	Suemasa (JAP)
6	1997	5	Lake Tahoe (USA) / Castellvi de Rosanes (ESP) / Březová (CZE) / Záriečie (SVK) / Itadori (JAP)	Cañas (CAT)	Šimůnek (CZE)	Suemasa (JAP)
7	1998	4	Zaragoza (ESP) / Kysucké Nové Město (SVK) / Kutná Hora (CZE) / Itadori (JAP)	Cañas (CAT)	Dressler (CZE)	Daníková (SVK)
8	1999	4	Bilstein (BEL) / Kutná Hora (CZE) / Santillana del Mar (ESP) / Itadori (JAP)	Cañas (CAT)	Kraus (CZE)	Daníková (SVK)
9	2000	4	Santillana San Juan (ESP) / Buthiers (FRA) / Březová (CZE) / Itadori (JAP)	Cañas (CAT)	Pi (CAT)	Daníková (SVK)
10	2001	4	Sant Fruitos de Bages (ESP) / La Tour de Scay (FRA) / Thalheim (GER) / Itadori (JAP)	Cañas (CAT)	Šimůnek (CZE)	Daníková (SVK)
11	2002	4	Castellvi de Rosanes (ESP) / Buthiers (FRA) / Kutná Hora (CZE) / Itadori (JAP)	Cañas (CAT)	Arnold (FRA)	Koleničová (SVK)
12	2003	4**	Santillana del Mar (ESP) / Miengo (ESP) / Kutná Hora (CZE) / Itadori (JAP) - **zrušeno	Ros (ESP)	Dressler (CZE)	Bou (CAT)
13	2004	5	L'Estartit (ESP) / Pal Arinsal (AND) / La Tour de Scay (FRA) / Terchová (SVK) / Itadori (JAP)	Ros (ESP)	Hermance (FRA)	M. Abant (CAT)
14	2005	4	Addingham (GBR) / Vallanord (AND) / Březová (CZE) / Itadori (JAP)	Comas (CAT)	Hermance (FRA)	G. Abant (CAT)
15	2006	4	La Alberca (ESP) / La Tour de Scay (FRA) / Sentosa (SGP) / Seki - Itadori (JAP)	Comas (CAT)	Savage (GBR)	M. Abant (CAT)
16	2007	2	Blansko (CZE) / Seki - Itadori (JAP)	Ros (ESP)	Cañas (CAT)	M. Abant (CAT)
17	2008	3	Burgos (ESP) / La Tour de Scay (FRA) / Seki - Itadori (JAP)	Comas (CAT)	- (nebyla samostatná kategorie 26")	G. Abant (CAT)
18	2009	1	Ping - Tang (CHN)	Terai (JAP)		G. Abant (CAT)
19	2010	2	Villanova de Prades (ESP) / Darfo Boario (ITA)	Comas (CAT)		M. Abant (CAT)
20	2011	2	Březová (CZE) / Sant Miguel de Campmajor (ESP)	Comas (CAT)		G. Abant (CAT)
21	2012	3	Saix (FRA) / Barcelona (ESP) / Sonico (ITA)	Comas (CAT)		G. Abant (CAT)
22	2013	2	Igualada (ESP) / Blansko (CZE)	Comas (CAT)		M. Abant (CAT)
23	2014	3	Bueu (ESP) / Odena (ESP) / Tanvald (CZE)	Kolář (CZE)		G. Abant (CAT)
24	2015	3*	Odena (3 soutěže)	Kolář (CZE)	Tibau (CAT)	Jungfels (AUS)
25	2016	2*	Blansko (2 soutěže)	?	?	?

Poznámky: * od roku 2015 se jede podle nového systému s jedním pořadatelem; ** v roce 2003 byl finálový závod zrušen z důvodu zemětřesení

CROSS BORDER BIKETRIAL CHAMPIONSHIP & YOUTH GAMES LUČENEC

Druhý ročník otevřené soutěže na jihu Slovenska je připravený na sobotu 20. srpna. Hlavním pořadatelem je NovoCK Trial klub Lučenec (Štefan Nagy, +421 904 800 644, novoock@gmail.com) ve spolupráci s Pro Trial Sport Egyesület Miškolc a Biketrial klubem Olomouc. Soutěž se koná v trialparku a na náměstí, současně v Lučenci probíhají městské slavnosti – doprovodný program je proto velmi bohatý (například páteční koncert David Koller Bandu). Startovné 7 EUR, po dohodě může pořadatel zajistit ubytování (pokoj na ubytovně) nebo si můžete postavit stan u trialparku (voda a wc k dispozici). Jede se 3x6 sekci podle UCI pravidel. Kategorie mládeže stejně jako v Youth Games od promesy po cadety, jezdci starší 16 let si v OPEN závodu můžou zvolit dle libosti obtížnost (zelená open, červená expert, žlutá elite) bez ohledu na věk. «

Biketrialová revue, číslo 35 Vydal Biketrial klub Olomouc, Budovcova 3, 779 00 Bystrovany, IČ 750 95 581 v srpnu 2016 jako propagační materiál. Dotazy, příspěvky, náměty posílejte na adresu klub@biketrial-olomouc.cz. Telefonický kontakt: +420 721 048 805. Jakékoliv reprodukce textů nebo fotografií jsou možné jen se svolením autorů. Více informací najdete na www.biketrial-olomouc.cz.